

La Humanitat

PERIÒDIC FUNDAT PER LLUIS COMPANYS EL 1931

PORTAVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

VOL. III, 3.ª EPOCA, Núm. 41

BARCELONA, 17 FEBRER 1981

PREU: 25 PTES.

Posicions polítiques d'E.R.C.

DECLARACIO DEL COMITE

EXECUTIU D'ESQUERRA

REPUBLICANA DE CATALUNYA

El Comitè Executiu d'Esquerra Republicana de Catalunya constata que en els darrers mesos s'ha anat desenvolupant una ofensiva anticatalana que intenta minimitzar els nostres drets nacionals, la nostra autonomia i sobretot relegar la llengua a un segon pla en el nostre propi territori. Aquesta ofensiva s'ha manifestat a través de decisions del Govern de l'Estat (decret sobre Governadors Generals, congelació del traspàs de les Cambres Agràries i pressions que han obligat a rectificar el decret de la Generalitat sobre les Calxes d'Estalvi); a través d'informacions oficials sobre projectes del govern (possible legislació sobre l'ús de l'adjectiu nacional i sobre la utilització de les banderes i possible recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de transferència urgent i plena de les Diputacions Catalanes a la Generalitat); a través de declaracions d'alguns funcionaris de serveis traspasats (declaracions recents d'uns grups de professors i mestres); en fi, de manera sistemàtica, a través de molts articles publicats en nombrosos diaris i revistes de fora de Catalunya.

El Comitè Executiu d'Esquerra Republicana de Catalunya, considera que el poble català, a través de tota mena d'associacions i entitats, els partits polítics de Catalunya i el Consell Executiu de la Generalitat, han d'estar vigilants davant d'aquesta situació i no podrien mantenir-se passius en el cas que es produís una agressió directa contra els drets que ens reconeixen les lleis. En particular no podríem permetre qualsevol atemptat contra els nostres drets lingüístics ni podríem acceptar que la llengua pròpia de Catalunya fos menystinguda i menyspreada oblidant el que significa el reconeixement de la seva oficialitat.

El Comitè Executiu d'Esquerra Republicana de Catalunya davant d'aquesta situació creu necessari recordar que cap disposició legal, sigui quin sigui el seu rang, pot fer variar els sentiments dels catalans sobre la pàtria, la llengua i la bandera.

BARCELONA, 22 de gener de 1981.

Llegiu

"EL NOSTRE DIARI"

AVUI

UN ERROR QUE CAL REPARAR

No hi ha gaires qüestions que siguin tan importants pel que fa a l'anomenat problema català —que clarament se n'hauria de dir realitat catalana— com ara la de la llengua. En pocs casos s'ha esdevingut una identificació tan íntima entre llengua i nacionalitat com a casa nostra. La nostra nacionalitat no només és la llengua, sinó també geografia, història i, minoritàriament, ètnia. Però sobretot és un idioma.

El català és, per a molts ciutadans de l'Estat, únicament un senyor que parla català i que, quan fa servir el castellà, el parla malament i amb un accent que fa venir ganes de riure.

D'altra banda, la llengua ha estat, per a la majoria de persones del nostre poble —perduda ja gairebé la seva consciència històrica i política—, la línia de resistència d'una comunitat i l'única consciència del fet de pertànyer a un poble diferent. La nostra preocupació nacional, la nostra «Oda a la Pàtria» d'Aribau, passa per la valoració, la depuració i la recuperació de la llengua catalana.

Els atacs dirigits a la nostra nacionalitat han estat efectuats ben grollerament, és a dir, atacant brutalment el nostre signe diferencial més palès. Els «hable usted en cristiano», «hable usted la lengua del imperio», «no ladre», etc. encara són massa recents; per això no convé de reviscolar aquests records.

Si volem, una vegada per totes, construir un Estat espanyol pacífic, solidari i que no estigui basat en la dominació d'una part sobre el tot, cal que acceptem, no només en els textos constitucionals sinó en la realitat quotidiana, i amb el consentiment de tots plegats, que dins d'Espanya hi ha una comunitat —la catalana— la manera de parlar de la qual és històricament un idioma, un sol idioma: el català, en igualtat de drets amb totes les altres llengües d'aquest Estat. Una altra cosa és el fet que en aquesta comunitat catalana conviuguin ciutadans d'una altra llengua que no és pròpia d'aquesta comunitat, tant si és l'oficial de l'Estat com si no.

Quant a aquesta qüestió, cal que considerem que la plena solució del problema, més ben dit, el ple reconeixement d'una realitat històrica i cultural, seria que totes les llengües de l'Estat tinguessin el caràcter d'oficial a tot l'Estat o, almenys, que en els plans d'ensenyament de tot Espanya fos obligatori —a elegir— d'aprendre una de les altres llengües nacionals, ultra el castellà.

Es cert que en l'actual Constitució no s'ha assolit aquesta plena igualtat, però sí que ha estat consagrat, en l'article 3, 2, el principi que diu que «totes les altres llengües espanyoles també seran oficials en les comunitats autònomes respectives d'acord amb llurs estatuts.»

En el nostre Estatut, que és llei de rang constitucional, es diu que «l'idioma català és l'oficial de Catalunya, així com ho és el castellà» (art. 3. 2), ensems que «La Generalitat garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes» (art. 3.3).

Per tant, si el català és, almenys, llengua oficial a Catalunya, com és possible que es pugui dir que els funcionaris públics no tenen cap obligació, a Catalunya, de saber aquesta llengua pròpia de la comunitat que serveixen? Una altra cosa són les situacions transitòries de funcionaris que, procedents d'una situació anterior injusta, encara no coneixen l'idioma català (situació, d'altra banda, molt improbable i que només pot ésser aprofitada d'una manera absolutament demagògica). En aquest cas, cal concedir-los un període transitori perquè aprenguin el català o perquè també puguin, bo i fent ús de llur voluntat més lliure, demanar el trasllat a altres indrets de l'Estat on el català no sigui l'idioma oficial.

Entenem que, així com un ciutadà particular podria al·legar a Catalunya, en les seves relacions particulars, que no sap català, difícilment un funcionari d'un Estat organitzat en comunitats autònomes i exercint la seva funció en una d'aquestes comunitats pot «no saber-ne» l'idioma oficial.

Però, a més d'ésser absurda aquesta interpretació des del punt de vista constitucional i estatutari, també suposa un error gravíssim i perillós. Suposa incidir en una política de desconeixement històric de la realitat històrica d'Espanya, del seu procés de formació, però sobretot suposa incidir en una actitud irracional de centralisme, de triomfalisme erroni que ha anat frustrant, a través del temps, possibilitats de convivència solitària i fraterna de nacions i pobles dins un marc estatal conjunt.

D'altra banda, implica una absoluta manca d'oportunitat. Doncs, no és cert que el poble català està donant un exemple de maduresa democràtica, de convivència pacífica i àdhuc de paciència en l'assoliment de les seves reivindicacions? Però també és cert que Catalunya, paradoxalment pacient en l'assoliment de reivindicacions materials, és un poble essencialment sentimental, amb «seny» quant a les coses materials, però amb «rauxa» en la defensa del més pregon del seu ésser.

Interpel·lacions dels parlamentaris d'ERC al Parlament català

A LA MESA DEL PARLAMENT

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, d'acord amb el que disposa l'Article 123 del Reglament del Parlament, formula la següent interpel·lació al Consell Executiu de la Generalitat.

Durant el període de la dictadura del general Franco la llengua catalana fou objecte d'agressions i discriminacions sistemàtiques les conseqüències de les quals caldria esborrar el més ràpidament possible. No obstant és un fet que la tasca del restabliment de la normalitat lingüística a Catalunya es va fent només amb molta lentitud i en alguns aspectes és possible inclús observar una regressió cap a situacions anteriors. Sense voler ignorar tot el que hagi pogut fer-se de positiu en aquest sentit és també un fet que els representants de les nostres pròpies institucions no sempre han actuat en aquest aspecte amb la fermesa i naturalitat necessàries. Es per aquesta raó que el Grup Parlamentari d'ERC formula al Consell Executiu la següent interpel·lació:

Quines mesures es poden prendre de manera immediata per a reafirmar les obligacions dels funcionaris pel que respecta a l'ús de la llengua catalana?

Quines normes segueix el Consell Executiu de la Generalitat pel que fa referència a l'ús públic del català en cerimònies oficials?

Compta el Consell Executiu informar els ajuntaments de Catalunya —sense oblidar el de Barcelona— i les Diputacions Provincials, mentre existeixin, del que significa l'article 3 de l'Estatut d'Autonomia que diu que el català és la llengua pròpia de Catalunya?

Palau del Parlament, 27 de gener de 1981

El Portaveu

Francesc Vicens i Giralt

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, d'acord amb el que disposa l'Article 123 del Reglament del Parlament, formula la següent interpel·lació al Consell Executiu de la Generalitat.

Des de fa una temporada estan augmentant de forma alarmant les actuacions de grups d'extrema dreta i feixistes que pertorben de manera violenta la normal i pacífica convivència democràtica.

Són exemples d'això les actuacions dels esmentats grups feixistes els propassats mesos de novembre i desembre a la ciutat de Barcelona, concretament a la Facultat de Dret de la Universitat. En aquests fets, es causaren ferides greus a alguns estudiants universitaris i s'obstaculitzà repetides vegades la normal vida acadèmica de la Universitat.

En els expressats actes, sembla que es va observar una actitud de passivitat per part de les forces d'ordre públic o, al menys, una actuació poc decidida i retardada.

També s'ha observat l'actuació impune d'aquests grups en altres zones de la ciutat de Barcelona.

Atenent els anteriors motius, es formula la següent interpel·lació al Consell Executiu de la Generalitat:

Quines són les mesures que pensa adoptar el Consell Executiu de la Generalitat pel que fa als fets exposats sobre l'actuació de grups feixistes a la ciutat de Barcelona?

Ha efectuat el Consell Executiu de la Generalitat alguna gestió prop del Sr. Governador Civil de Barcelona sobre l'actuació de les forces d'ordre públic en aquest sentit?

Està previst que la Junta de Seguretat abordi amb caràcter d'urgència la problemàtica de la violència feixista a Catalunya i proposi mesures que tendeixin a acabar amb la mateixa?

Palau del Parlament, 23 de gener de 1981

El Portaveu

Francesc Vicens i Giralt

Esperem, doncs, que en les més altes instàncies de l'Estat es rectifiquin aquestes tendències envers la llengua dels catalans, per tal com la qüestió de la llengua, per a Catalunya, no és pas un problema ideològic ni tan sols polític. És una qüestió d'Estat, en la qual es juga la possibilitat d'una autèntica i vertadera convivència de la comunitat catalana dins l'Estat espanyol.

ROBERT VERGES I CADANET
(del Consell Executiu d'ERC)